

[Lilli Gyldenkilde]

hvad er konsekvensen? Ja, konsekvensen kan vi se i dette forslag. Kommunerne får nu en ekstra belastning til kontanthjælp på 700 mio. kr. årligt fra 1990 og stigende fremover, hvis ikke arbejdsløsheden falder. Og da de jo ikke får refunderet hele det beløb, man sparer, så kan man altså regne på, hvad det egentlig er, man gør her. Man skubber folk mellem Arbejdsministeriet og Socialministeriet.

Tidligere i dag brystede man sig af, at nu skal det kunne betale sig at uddanne sig, og nu skal de motiveres og vejledes og inspireres, for nu handler det om at få de langtidsledige i arbejde, og med det lovforslag, vi står med her, skubber man den ene efter den anden over i bistandssystemet.

Jeg begynder at begribe, hvorfor politikerlederen er så stor, som den er, uden for det her hus.

Traberg Smidt (V):

Lovforslag nr. L 57 er et besparelsesforslag. Lad os se det i øjnene. Det sparer nogle penge, men det er samtidig et forslag, som foruden at spare penge også er med til at regulere en adfærd, og det tror jeg bliver et af vinterens kodeord, adfærdsregulering.

Det er jo ikke helt rigtigt, som fru Lilli Gyldenkilde siger, at man ikke bare kan tage en dag og så få dagpenge. Næh, det vil man ikke kunne, når det lovkompleks er blevet vedtaget, som der er tale om her, men der er jo tale om, at man i en vis udstrækning har kunnet gøre det indtil nu, hvis man har været enig med sin arbejdsgiver om det. Det er jo det, der har været et af problemerne i arbejdsmarkedslovgivningen indtil nu, at hvis de to parter har været enige om at udnytte systemet på skatteborgernes regning, så har det kunnet lade sig gøre. Dette lovforslag er et af elementerne til at fjerne incitamentet til, at de to parter på vores, på skatteborgernes regning, bliver enige om rent ud sagt at udnytte systemet.

Og for at blive i replikken til fru Lilli Gyldenkilde er der jo altså også det argument imod de unge, som har fået en uddannelse, og som fru Lilli Gyldenkilde siger man skulle skubbe over på bistandssystemet, at der er altså meget stor forskel på at blive skubbet på bistand, når man har gennemgået en langvarig akademisk uddannelse, og når man er langtidsledig.

Jeg synes, det er strålende, at lovforslag nr. L 55 netop tager sigte på at forhindre, at de lang-

tidsledige skubbes over på bistand. Jeg er meget mere kold over for, at folk, som i mange år har stilet systematisk mod uddannelse, i en kort periode kommer til at tænke sig om, inden de kan komme ind på arbejdsmarkedet og vise, at de har den faste tilknytning. Det synes jeg er mindre betænkeligt.

Og så skal vi jo altså heller ikke glemme, når hr. Kaj Poulsen er inde på de mange, som er i et fagligt uddannelsesforløb, at der jo ofte er tale om personer, som er meget unge, og som bor hjemme og slet ikke har den levestof. Selv de meget lave dagpenge, som hr. Kaj Poulsen mener de er, vil være en væsentlig forøgelse af den disponible indkomst for disse grupper.

Problemet i dette her system er jo, at den samme forsikringsordning skal gælde for alle. Det kan bare ikke være tilfældet. Lovforslag nr. L 57 tilsigter at adfærdsregulere en lille del af området. Hovedsigtet er det med den 2. dag, og derudover prøver man også at begrænse adgangen til supplerende dagpenge, og man prøver at begrænse den midlertidige ledighed.

Jeg synes, det er rystende, når arbejdsministeren kan oplyse, at 15 pct. af den samlede ledighed er midlertidig ledighed, hvor man ryger ind og ud. Man må på et eller andet plan kunne sætte spørgsmålstegn ved, om man i ledighedsperioden i realiteten er til rådighed for arbejdsmarkedet, og det er jo det, systemet er baseret på.

Samtidig siger man, at arbejdsformidlingen har meget travlt. Ja, det er rigtigt, det har arbejdsformidlingen, men 40 pct. af ledighedsperioderne er midlertidige, svarende til 15 pct. af den totale ledighed. Der må ligge en enorm resourcebesparelse i at få nedsat antallet af midlertidige ledighedsperioder, sådan at man kan få gjort noget ved de seriøst ledige, som ikke bare ryger ind og ud.

Jeg synes, man må se i øjnene, at det indtil nu – og det vil jeg gerne gentage – har været for nemt at lave en social kontrakt på vores andres bekostning. I det lys synes jeg man skal se hele komplekset, og derfor kan jeg også støtte lovforslag nr. L 57.

Også her vil jeg sige, at det kan da meget vel være, at vi undervejs i udvalgsbehandlingen kommer i tanker om, at et eller andet kunne være gjort anderledes. Under de betingelser, arbejdsministeren har opstillet, nemlig at sigtet skal holdes, synes jeg, at det må vi se på i udval-